

Δημοκρατία έκαμ αρχή νά κόψη τόν 'Ισθμό, άλλα και ατή γρήγορα αναγκάστηκε νά εγκαταλείψη τήν προσπάθεια.

Και έρχομαστε στά χρόνια μας. Στά 1855 ο Κρής Ασωνίδα Λυγούνης, μηχανικός, διευθυντής τών μεγάλων υδραυλικών έργων του Νεάου, έρχεσταν τήν διάδοχή τού 'Ισθμού, άλλα δέν κατάρθεσταν ν' αναλάβη και τήν επίτηρηση... Έπειτα από χρόνια, επί Γεωργίου Α', ο Γάλλος Βισλέ υπέλασχε σέ 40 εκατομμύρια φράγκα τ' άπαυτούμενα έξοδα και μιά Γαλλική Έταιρεία, μέ τό στρατηγό Τύρ επί κεφαλής, έπηρε από τήν Έλληνική Κυβέρνηση τήν άδεια τής τομής τού 'Ισθμού και άρχισαν μέ δραστηριότητα τίς εργασίες στά 1882. Άλλά μετά 8 έτη ή Γαλλική Έταιρεία δέν ήταν πια σέ οικονομική θέσι νά εξακολουθήσει τά έργα και μιά 'μεγάλη Έλληνική Έταιρεία, μέ Διευθυντή τόν Άνδρέα Συγγρό, ανέλαβε νά τελειώσει τήν διάδρομα.

Στά 1893 ή διάδρομή ήταν έτοιμη. Τό όνειρο τώσων γενεών είχε εκπληρωθή ! Οι ύδατοφόρες άνοίχτησαν και τά νερά εκύλισαν από τή μη θάλασσα στήν άλλη ! Η διάδρομή είχε μήκος 6,800 μέτρα, πλάτος 24,60 μ. και βάθος 8 μέτρα.—Και ο Ιατροφιλόσοφος 'Ιω. Πύργος, που μέ τήν έφημερίδα του «Παράφοιβε» έπροφήτευσε άπαισιες καταστροφές, όταν θά έμπαιναν τά νερά, άπεδείχθη προφήτης...μετά Χριστόν !

Στίς 26 'Ιουλίου 1898, επί Πρωθυπουργού Θρασ. Ζαΐμη, παρό: τού σημερινού, άτελέσθησαν μεγαλοεργασίες τά έγκαίνια. Η θυλαμική «Σφακτηρία» φέρουσα τή Βασ. Οικογένεια, έπέρασε μέσα από τούς ξένους στόλους, άράξε στήν άρχή τού 'Ισθμού, όπου όλοι οι έπίσημοι ήταν συγκεντρωμένοι σέ σηματοδοτική έξέδρα. Χιλιάδες λαού παρακολουθούσαν τήν τελετή. Μιά γαλανόλευκη κορδέλα ήσανε τή Στερεά μέ τήν Ήπειλοπόννησο, συμβόλιζοντας τό έμπόδιο που ύπήρχε έως τώρα. Ο Βασιλεύς Γεώργιος έξέφηνε τό σχετικό λόγο και ο Πρόεδρος τής Έλλ. Έταιρείας Άνδρ. Συγγρός άπήνησε έτσι :

«Μεγαλειότατε ! Μεθ' όσα έσοχονεν τήν τιμήν ν' άκούσωμεν άκτιβέντα υπό τής Ύμ. Μεγαλειότητος, δέν άπομένει εμής ν' αναμνησώμεν ευφρήμως τού μεγάλου έλεγεστού τού έργου στρατηγού Τύρ και νά έκφράσωμεν τήν ένθουμοσύνην μας εις τά Γαλλικά κεφάλαια δέ' όν κατεσκευασθή τό έργον. Άντί των στραμάτων τής γής, άίνα τέως έχώρησαν τούς δύο κόλπους, 'Ιθού ήδη 'ιστάς μόνον μετάξή έμποδίσει τήν (πό τού ένός έως τό άλλο μέρος μεταβάσει. Τήν τομήν τού καλωπίματος τούτου ευδοκιάστω ή Ύμετέρα Μεγαλειότης νά τελέσει, τή βοήθειά τής χρυσής ταύτης φαλλίδος, ήν λαμβάνω τήν τιμήν νά προτείνω Αύτῃ, κηρύττουσα ότω τό άνοιγμα τού 'Ισθμού τής Κορίνθου διά τήν παγκοσμίαν σιγκαλονώσαν.—Ζήτω ο Βασιλεύς ! Ζήτω ή Βασιλική Οικογένεια !...»

Ο Βασιλεύς Γεώργιος έπήρε τό χρυσό φαλλίδι, έκοψε τήν κορδέλα, ένώ οι κρότες τών τηλεβόλων διεκίνησαν στόν αντίπαλο τών γύφω βουτών τό χαρμόσυνο γεγονός. Έπειτα ή Βασ. Οικογένεια και οι έπίσημοι έμπήκαν στή «Σφακτηρία», ή όποία έπέρασε από τή μιά θάλασσα στήν άλλη.

ΑΙ ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

ΠΑΡΑΞΕΝΕΣ ΑΦΙΕΡΩΣΕΙΣ

Δέν ύπόχρεοι συγγραφέας στόν κόσμο, ο όποιος νά μήν άφιέρωσε τουλάχιστον ένα βιβλίον τού ή σέ κανένα φίλο του, ή σέ κανένα συγγενή τού ή και σέ κανένα πρόσωπο που ήθελε νά υποχρώσει. Μερικές όμως άπ' αυτές τίς άφιερώσεις εινε έξωφρενικές. Για νά σάς πείσωμαι, σάς παραθέτωμαι λίγες διαλεγμένες στήν τάχη :

Ο Μπαρμπέ ντ' Ορεβιλλύ έγραψε στήν πρώτη σελίδα τών «Διαβολικών», μιάς σειράς διηγημάτων του : «Σέ ποιόν ν' άφιερώνω αυτό τό βιβλίον ;»

Ο σύγχρονος γάλλος μυθιστοριογράφος 'Ιωσήφ Ντελντέγι άφιέρωνε τό μυθιστόρημά του «Στά πατάμη τής Άγάθης», στά έξη πρόσωπα : «Στή μαμά μου, στήν Παναγία παρθένα και στό Βοταπάρη !...» Ένα δέ άλλο μυθιστόρημά του—που φέρει τόν έλευστικό τίτλο «Η Χολέρα—τό άφιερώνει μεταπορφρώνως... «Στό Εξέ !...»

Ο Ψυχάρης, δ γνωστότατος στους Έλληνας Ψυχάρης, στόν πρόλογο τού «Ερημίτου τού Ελεγκικού Όμειανού»—που δέν εινε τίποτ' άλλο παρά τό μυθιστόρημά του «Ζωή κι' άγάπη στή Μοναξία», μεταφρασμένο γαλλικά μέ κάμποσες περικοπές — έγραψε κάπου τριακόσμιες άφιερώσεις, όλες έμμετρες δ' άθεόφοβος : σέ δίστιχα, σέ τετραστάχια, σ' εξάστιχα και σέ συνέττα άκόμα !

Η Μυριάμ Χάρου, ή χαριτωμένη Γαλλιά λογογράφος, άφιερώνει τό μυθιστόρημά τής «Τό Όείο Τραγοΐδι» : «Στόν άνεμο, στή σελήνη, στή μαγεία τής Άφριχής, στίς γλυκείες νύχτες τής, στήν ποτή τού έρωτος που τή λούζει...»

Ο δημοσιολόγος Έρρίκος Μπερβό έξέδωσεν τελευταίως ένα βιβλίον, τό όποιο άφιερώνει σέ κομιά πενήνταριά πρόσωπα, μεταξύ τών όποιων στό στρατηγό Ζόφε, στόν πολιτικό Έρριώ, σέ πεντέξη λογίους, και στόν έκδότη του !..

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΠΩΣ ΕΓΡΑΦΑΝ ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

Σ' ένα Παρισινό περιοδικό έδημοσιεύθησαν τελευταία περίεργες πληροφορίες σχετικάς μέ τήν εύκολία ή τήν δυσκολία που έγραφαν τά έργα τούς διάφορους μεγάλους συγγραφείς.

Ο Γάλλος ποιητής Ρουσσά π. χ. έγραφε μέ μεγάλη εύκολία. Άνετα έντελώς έόνυθατε εκατομμύριας στίχους κάθε μέρα. Κι' ο Δαρματίνος ειχε τήν ίδια εύχέρεια. Διηγοΐται πως έκανε μαζί μέ τόν γραμματέα του μακρυνούς περιόδια καβάλλα κι' ύστερα γύρισε και άρχισε τήν ύπαγορευσι. Ο γραμματέας του, δ όποιος σηματοτών έγραφε πολύ γρήγορα, μόλις κατάρθεσταν νά τόν παρακολουθή.

Ο Βίκτωρ Ουγκώ τόν καιρό τής έξορίας τόν στή Νέα Ύερσά, δέν έγευμάτιζε ποτέ άν δέν έγραφε προτίτερα εκατόν έκατόν και είκοσι σελίδες ευφροσύνηματος !

Ο Μολιέρους, έγραφε σέ όχτώ μέρες τόν «Κατά φαντασίαν άσθενή» !

Τό ρεκόρ ός τόσο τής γνησιότητος και ταχυγραφίας φαίνεται πως τό ειχε ο Άλέξανδρος Δουμάς πατήρ, δ όποιος έγραφε 40 σελίδες τήν ήμέρα. Άρχισε πολύ πρωί τήν έργασία του κι' έγραφε, έγραφε άδιάκοπα ! Στενοχωριόταν μάλιστα φοβερά, γιατί ή πένα του δέν κατάρθεσταν νά τρέχη τόσο, όσο ή σκέψις του.

Και ο Μπαλζάκ όμως ειχε μεγάλη εύχέρεια στό γράφημά του. Ο Βοσσουέτος άπεναντίας μόλις κατάρθεσταν νά γράφει 60 άράδες τήν ήμέρα. Έγραφε μάλιστα άφήνητους περιθώριον στό χαρτί, για νά μπορή νά διορθώνη και νά ξαναδιορθώνη τό καμένο του.

Ο Λά Μπυρνύ έγραφε μέ μεγάλη δυσκολία. Έπίσης δέ και ο Λαρσωνούκ. Μόλις κατάρθεσταν νά γράφουν λίγες άράδες τήν έβδομάδα.

Ο Μπωντελαίρ χραισάτανε μήνες ολοκλήρους για νά γράψη ένα συνέττο, δ δέ Ζοζέ- Μαρία ντε Έρεδιά, δ άβάντος ποιητής τών «Τροπαίων», έχειάιστησε 30 χρόνια για νά συνθέσει μόλις τέσσαρες χιλιάδες στίχους.

Έκείνος όμως που κατέχει τό ρεκόρ τής δυσκολίας στό γράφημα εινε ο Μαλέρμπ, δ όποιος, θέλοντας νά παρηγορησι έναν φίλο του για τόν θάνατο τής γυναίκας του, έγραψε και τού έστειλε 72 στίχους. Τό κατό μόνον ήταν πέντε όσο νά τούς γράψη πέρασε τόσος καιρός ώστε ο φίλος του ειχε έν τώ με ταξί ξαναπαντρευθή και ειχε άποχτήσει και παιδί !..



ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΙ ΣΟΥ ΕΙΝΕ ΚΙ' ΑΥΤΟΙ ΟΙ ΑΓΓΛΟΙ !..

Κάποτε, ένα καράβι κατελήφθη από τρομερή τρικυμία ένώ βρισκότανε στ' άνοιχτό πέλαγος. Τό τιμόνι του έπαυσε, ή μηχανή του έπαυαν πια νά λειτουργούνε. Τέλος, ή θύελλα σταμάτησε, χαμμά φορά. Μά τό καράβι ειχε πέσει πολύ έξω... Δέκα ολοκλήρες μέρες άπηνε τό ρεύμα τής θάλασσας νά τό παρασύρη πάνω-κάτω, χωρίς νά τό βγάξη σέ στεριά. (Ο άσώματος τηλεγράφος δέν ειχε έπειρευθή άκόμα). Έν τώ μεταξύ, τά τροφίμα ειχανε σωθει και οι έπιβάται κόντευαν νά πεθάνουν τής πείνας...

Τότε ο πλοίαρχος, μάζεψε στό κατάστρωμα όλους τούς έπιβάται και τούς άνδρας τού πληρώματος και τούς ειπε :

— Πρέπει νά φανούμαι άντρες και ν' άντιχρώσωμαι τήν τρομερή και θέση θαρρατά κι' άφοβα. Πρέπει, εινε άνάγκη άπόλυτη νά ρέξουμε κληρο ποιός άπό μιάς θά χρησιμοποιήσι πρώτος... ός τροφή για τούς άλλους. Αύτή εινε ή θλιβερή άλήθεια. Τόσσο, έγώ ξέρω καλά ποιό εινε τό καθήκον μου στή δύσκολη αύτή περιστασι. Είμαι έτοιμος νά θυσιαστώ πρώτος έγώ, νά φάτε δηλαδή πρώτα έμένα.

Και, πρίν οι έπιβάται και οι άντρες τού πληρώματος συνέλθουν από τήν κατάπληξη, στήν όποία τούς ειχαν βυθίσει τά λόγια τού καπετά: του, ο λεοντακόρος πλοίαρχος έβγαλε άπ' τήν τσέπη του ένα περιστρόφο και τό άκούμησεν στόν κρόταφο του.

Τήν ίδια όμως στιγμή, άκούστηκε ή φωνή ένός Άγγλου επίσης έπιβάτου :

— Σταθήτε ! Σταθήτε ! Μιά στιγμή ! !..

Ο πλοίαρχος στάθηκε, μέ τήν μουσική τού πιστολιού τού άκούμπιμένη πάντοτε στόν κρόταφο του :

— Τι συμβαίνει ; ρώτησε τόν Άγγλο.

— Μιά χάρη έχω νά σάς ζητήσω, πλοίαρχε, τού ειπε τότε ο Άγγλος. Μήν πυροβολήσωνε στόν κρόταφο, γιατί θά τινάξετε τά μυαλά σας στόν άέρα... Κ' έγώ ξέρετε τραλλίνομαι για... μυαλά τήγαννά !.. Πυροβολήσωνε καλύτερα στήν καρδιά... Ο θάνατος εινε έξίσου άσφαλής !..

ΑΡΑΒΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

— Κάμε τό γυλό σου ζευγαλιάτη παρά δικαστή. Ο ζευγαλιάτης μέ τήν έργασία του σπείρει και μιά εξασφαλίζει τήν ζωή, ένώ ο δικαστής μέ τήν μοχθηρία του, σπείρει τήν καταστροφή στίς τάξεις τών ανθρώπων.